

Armando Verdiglione omgiven av t. v. Jorge-Luis Borges och t. h. Fernando Arrabal och John Searle.

Foto: CARL RUDBECK

med subjektivitet i beräkning-
en är knappast värd att ta på all-
var.

Om den andra renässansen
lyckas skapa sig en egen världsbild
är det troligt att Searles tankar
kommer att spela en betydande
roll i den. Han upphäver förvisso
inte motsättningen mellan det
subjektiva och det objektiva,
men han visar att det ena inte
är "bättre" eller "verkligare"
än det andra.

Det är kanske att säga för
mycket om man påstår att Searle
med ett föredrag gjorde slut på
cartesianismen, men han visade
i vilket fall som helst att filosofin
fortfarande är en disciplin som
inte bara ställer de stora frågorna
utan som också stundom kommer
i närheten av deras svar.

I OCH FÖR SIG skulle det vara
möjligt att fortsätta med kortfatt-

ade summeringar av de olika
föredragen. Det hölls säkert
bortåt två hundra sådana och
mot slutet av tredje dagen fick
föredragshållarna bara fem minuter
på sig, hade det fortsatt lite
längre hade säkert de fem minuter
reducerats till en halvs
sju-tion stavelser. Men det skulle
vara att förvränga konferensens
betydelse att behandla den enbart
som summan av sina föredrag.
Hela denna kongress, som
innefattade en hyllning till Leonardo
da Vinci, en mannekånguppvisning
och musik av en venetiansk stråkkvartett,
var ett skådespel där allt mänskligt
vetande blandades för att nya
mönster skulle uppstå, där det
inte längre skulle råda någon
motsättning mellan den japanska
konsten att arrangera blommar
och västerländsk ekonomisk teori.

Regissören av detta skådespel,
skaparen av detta allkonstverk,
var Armando Verdiglione som
med strategisk blick såg till att
allt löpte friktionsfritt. Iörd den
ena mera uppseendeväckande
kostymen efter den andra (en
var smyckad med guldrådar)
kommanderade han sina skåror
fram och tillbaka från podiet.
Från tidigt på morgonen till långt
in på kvällen övervakade han sina
föreläsare som ofta blev allt
otåligare och med rätta började
frukta att deras långa och väl
förberedda texter måste stymmas
för att få plats i det allt trängre
tidschemat. Då och då interve-
nerade Verdiglione själv med
psykoanalytiska dityramber
som i dunkla former kommenterade
vad som höll på att hända.

Det hela blev inte lättare av att
följa genom den relativa språk-
förbistring som rådde. Italiens-

ka, japanska, franska och amerikanska
blandades och simultantolkarna
slöt häst de kunde, men det
hindrade inte att resultatet av
deras mödor ofta fick mig att
undra om jag var dum eller tolken
dålig.

TROTS ATT ordet "tvärvetenskap"
aldrig nämndes var konferensen
ett utmärkt exempel på tvärvetenskap
i arbete. I konferenserna, samtalade
amerikanska semiotiker med direktörer
från Alfa Romeo. Och tvärvetenskap
är ju ett renässansideal, plikt-
löskan som i sig förkroppsligar
hela sin tids bildning. Möjligen
ser Verdiglione på sig själv som
Leopoldos efterföljare, men
hans material är inte pensel eller
penna utan vetenskapsmän och
författare som han för samman
för att se vad som händer. Han är
i dag en kultürens impresario
och ett unikt fenomen som väcker
både förvåning och vrede. Han
är redan i färd med att planera
nästa konferens och under den
korta audians han beviljade
mig föreslog han med en imperatorisk
gest Stockholm som plats och
"varifrån kommer uppfinningarna,
vart går konsten", som tema
för denna.

ATT DÖMA AV åtskilliga informella
samtal jag hade i Tokyo, består
Sverigebliden bland intellektuella
ute i världen av Borg, Stenmark
och ryska ubåtar. En Verdiglione-
konferens i Stockholm skulle
hysa denna bild av Borg och
Stenmark flyttade utomlands
och bara ubåtarnas finns kvar.

Carl Rudbeck

Carl Rudbeck är medarbetare i
SvD:s kulturredaktion.